

Яна Кариоли • Луиза Матиа

ТАЏНАТА НА ЛАБИРИНТА

Илюстрации Алфредо Бели

Издателство „Фюм“

*На Вилма,
отворила сърцето си за целия свят.*

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2003 Edizioni Lapis – via Francesco Ferrara, 50 – 00191 Roma, Italy
www.edizionilapis.it, e-mail: lapis@edizionilapis.it

© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Published by arrangement with Atlantyca S.p.A.

Original title: **I misteri di Teo** • Il segreto del labirinto

Text by Janna Carioli, Luisa Mattia

Original cover and internal illustrations by Alfredo Belli

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyc S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italy; foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

Криминалните случаи на Теа

Тайната на лабиринта

© Издателство „Фюм“, 2021

Превод Евдокия Златарова

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-605-6

Криминалните случаи на Теа

Главните герои в криминалните романи от поредицата са двама приятели – Теодора и Николà.

Любопитството им и случайността всеки път ги поставят в ситуации, в които се налага да извършват „непозволен“ разследвания.

Алтафонте – селцето, в което живее Николà и в което летува Теа, е известен и много посещаван археологически обект. Двете деца се сблъскват с гревни находки, с незаконен трафик на артефакти, с опити за кражба... Други на тяхно място биха оставили нещата така и просто биха отишли на плаж, но не и Теа и Николà.

Действащи лица:

Теодора (на галено Теа) – безгрижно и любопитно дванайсетгодишно момиче, увлечено по криминалните разкази и мистериите, което обича да си пъха носа навсякъде. Този неин характер очарова (но понякога и притеснява) приятеля ѝ Николà.

Николà – тринайсетгодишен, начинаещ археолог и познавач на етруската цивилизация, приятел и съучастник в приключенията на Теа. Често му се налага да отстъпва пред ината ѝ.

Зоро – едрото и добродушно черно куче на Теа. Важен партньор в разследванията на двете деца.

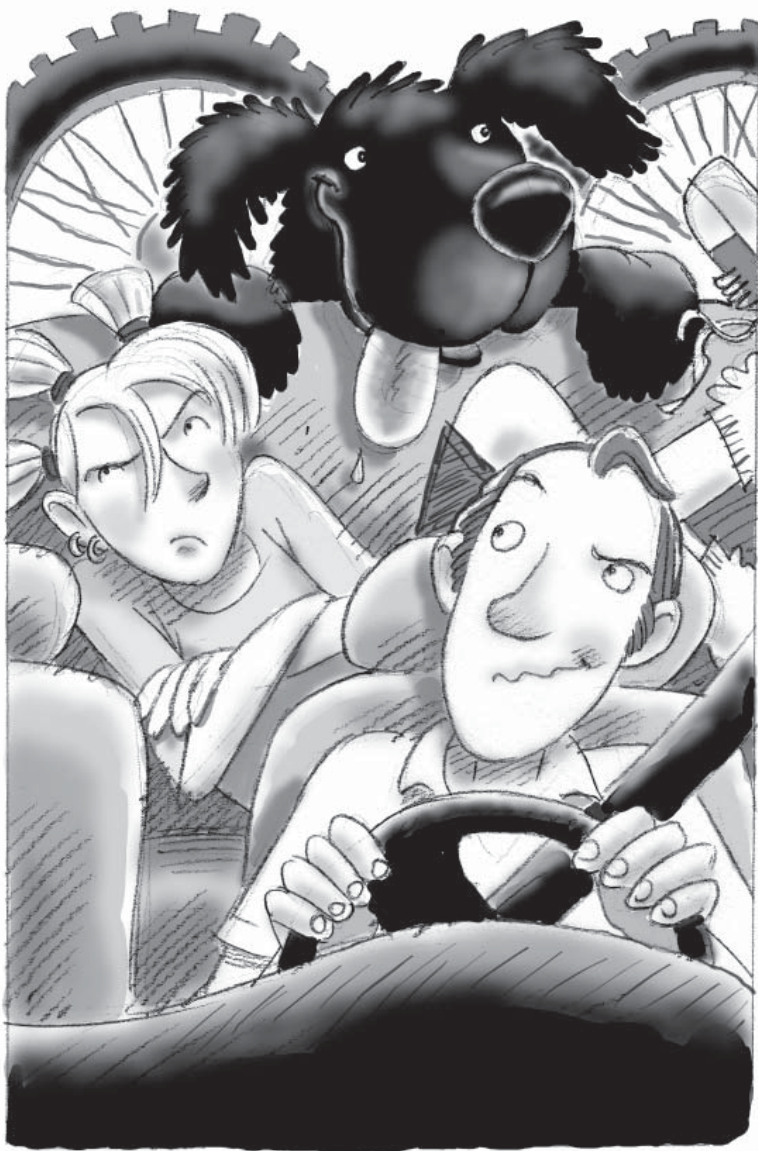

– Теодора, прибери крака си и вдигни стъклото, защото иначе с климатика охлаждаме вработата! И кажи на Лотарио да легне. Закрива цялото задно стъкло с огромната си глава!

Теа, на дванайсет години и с тринайсет цветни шноли в късата си руса коса, се намести на седалката и изпуфтя. За нея гумата „сегнала“ нямаше никакъв смисъл. Много по-удобно беше да пътува полулегнала на задната седалка на комбито, с единия крак, качен на прозореца.

– Тамкоооо, ако пак ме наречеш Теодора, ще повърна в колата ти! Казвам се Теа. А той не се казва Лотарио, а Зоро. Ако пак те нарече Лотарио, и ти ще повърнеш, нали, Зоро? Лягай долу!

Голямото черно куче, настанено в багажника между раницата и велосипеда, излая, замаха с опашка в знак на съгласие и положи глава върху

лапите си, големи колкото ракети за пинг-понг.

Пътуването по напечената от слънцето магистрала се оказва истински кошмар! Още по-ужасна беше и крайната цел – Алтафонте, където момичето щеше да остане цялото лято на гости на леля Костанца, сестрата на майка ѝ. Някой да беше питал Теа? Някой да се беше поинтересувал дали е съгласна, или не? Никой! Баща ѝ и майка ѝ бяха непоклатими като скала, щом си наумят нещо. Никакви протести, никакви молби, никакви обещания, дори и напомнянето за правата на децата не успяха да променят решението им. Но Теа не се отказваше без бой. Направи един последен и доста отчаян опит да се измъкне от лятото „в изгнание“.

– Ако ме върнеш в Рим, обещавам да се занимавам с Натранника, докато мама е в офиса... – предложи тя. – Ще спестите от парите за бавачка!

– Да... и ще похарчим сума ти пари за спешна помощ!

Теа разбра, че губи по точки. Когато баща ѝ Луиджи реагира светкавично с някоя шега, беше ясно, че няма място за преговори.

– Способна си да проснеш брат си с щипки за пране през прозореца, за да не се занимаваш

с него! И не го наричай „натрапник“! Горкичкият, ще се комплексира.

Уцелена и повалена! Баща ѝ я иронизираше, разбира се, но беше съвсем ясно, че зад шеговитиия му тон се крие желязна неотстъпчивост.

Теа загриза ноктите си в опит да измисли нова стратегия. Този лош навик се беше появил, откакто се роди братчето ѝ, което тя наричаше Натрапника.

– Кой е казал, че трябва да обичаш братя, които обикалят на четири крака из стаята ти и си чешат зъбите с компактдискосвете ти? – размърмори се тя. – Зоро е много по-възпитан, защото като му кажеш „намясто!“, изпълнява и не надава писъци, ако си вземеш олигавения диск!

– Ще видиш, ще се забавляваш много!

– Ама разбира се! А филма ще го наречем „Едно лято със старата леля“.

Луиджи я погледна изненадано в огледалото.

– Със старата леля ли? Какви ги говориш? Костанца е едва на двайсет и седем години!

Теа млъкна и започна да смята. Костанца беше само с петнайсет години по-голяма от нея. Не е за вярване! Реши обаче да не отстъпва и милиметър.

– 27 или 300, пак е леля!

Баща ѝ се засмя. Протегна ръка да я погали по главата, но тя се отдръпна. Никой и нищо не можеше да я утеша в този момент.

– Вкъщи ще скучаеш – продължи той, без да се впечатлява от мрачното лице на гъщеря си. – Аз съм в редакцията по цял ден, кантората на майка ти затваря единствено през август. Какво ще правиш сама? В Алтафонте можеш да караш колело, да ходиш на плаж...

– ...Под чадъра, близо до дебеланите, които се мажат с крем за слънце с кокос и смърдят като развалена торта! Страхотно развлечение! Можехте поне да ме пратите в Англия заедно с Мартина! После да не ми се оплаквате, че не знам английски!

Осъзна, че се беше разкрецяла. Баща ѝ стана сериозен и – внимание! – лявото му око започна да се свива, сякаш се целеше в мишена. А мишената без съмнение беше Теа. Когато беше нервен и полагаше свръхусилия да се овладее, баща ѝ започваше да примигва смешно с едното око, което за близките му означаваше едно-единствено нещо: „Внимание! Прекрачвате границата!“. Теа замръзна в очакване на вулкана, който... не изригна.

Луиджи въздъхна дълбоко.

– Откакто техните се разделиха, Мартина прекарва лятото с баща си, принудена е да ходи в Англия!

Теа отгавна беше забелязала, че възрастните никак не обичат да говорят за раздели и разводи. Тонът на баща ѝ, малко по-остър от обикновено, издаваше неимоверните му усилия да се овладее и да не я залее с ураган от гневни думи. Теа изчака няколко секунди, преди да отвърне. Купето се изпълни с тягостна тишина.

– Нищо ли няма да кажеш? – попита баща ѝ, без да откъсва очи от пътя.

Теа реши, че сега е моментът да заяви с мелодраматичен тон:

– Искаш да кажеш, че докато вие не се разделите, трябва да прекарвам всяко лято в Алтафонте ли?

И таз добра! Дъщеря му наистина беше уникална, неповторима!

– Полудя ли? Хайде да спрем и да те черпя сладолед!

„Какво беше сторил, за да заслужи дъщеря като Теа“, питаше се често Луиджи. Беше въпрос, изпълнен със задоволство, защото той беше горд баща, но не можеше да рискува да го

каже на дъщеря си, без да види поредната отвратена гримаса. Намираше я за суперхлапе, весела, интелигентна, винаги с готов отговор.

– На теб се е метнала – повтаряше съпругата му.

Определено беше вярно. Нещо повече – ученицката надминаваше учителя си и той се радваше. Колкото го това, да го сподели с Теа... по-добре не. Погледна скришом решителния профил на дъщеря си и отегчената ѝ физиономия... Щом спряха на бензиностанцията, въздъхна облекчено, че няма да продължат този разговор.

– Сладолед! – обяви радостно той.

Теа не помръдна от мястото си.

– Пиш-пауза за нашия Лот... Зоро! – настоя той и покани дъщеря си да слезе от колата.

Изопнато като струна, момичето отвори багажника и пусна Зоро. Под зоркия му поглед кучето се втурна към оредялата трева до бензиностанцията.

– Добре! Доставка по домовете тогава. Фунийка, чашка или клечка? – попита Луиджи.

Теа продължаваше да мълчи.

– Няма значение. Аз ще избира! – примири се баща ѝ. – Колко е хубаво да имаш семейство! Особено деца! Безкрайна радост!

Теа му обърна гръб. Беше бясна. С огромните си, възголеми маратонки започна да подритва изцапаните с масло камъни, докато баща ѝ влизаше в магазина на бензиностанцията.

– Това ще е У.Г.С. лято – ужасно гадно и скучно, няма значение, че има море! – мърмореше тя, докато гледаше как Зоро вдига крак край храстите. – Сигурно леля Костанца не е неприятна, но какво значение има това: пак е леля! А лелите са от категорията роднини, които знаят какво трябва и какво не трябва да прави едно дванайсетгодишно момиче. Но ако реши да ми казва как да се обличам, не е познала!

Наистина въпросът „как се обличам“ беше вечният конфликт с майка ѝ Лучила, която никога не пропускаше да покаже неодобрението си, като правеше гримаси, докато пъхаше в пералнята панталоните ѝ, широки и дълги до глезена, и тениските ѝ размер XXL, с най-различни надписи.

Луиджи влезе отново в колата и подаде на Теа вестник и сладолед.

– Ще ми прочетеш ли заглавията, докато шофирам?

Обичайната маня. Луиджи беше журналист и независимо че отразяваше новини на нацио-

нално ниво, все още проявяваше любопитство към кратките публикации в местните вестници. Теа винаги му се подиграваше за това.

– Искаш да разбереш кой е спечелил състезанието по бягане с чували на селския празник ли?

– Не се подигравай! Ако искаш да упражняваш професия като моята, трябва да знаеш...

– Да, да, знам... какво мислят хората, какво правят, как се забавляват... казвал си ми го много пъти.

Като се опитваше да държи сладоледа галеч от муцуната на Зоро, Теа разлести вестника и безразборно зачете заглавията:

– Баскетболен мач между „Ливорнезе“ и „Сиена“... Предвижда се разширяване на магистрала „Аурелия“... Изчезнала е наскоро откритата важна етруска находка от общинските складове на Алтафонте (със снимка)... Призив срещу изоставянето на кучетата през лятото... Ето кои са най-чистите плажове... Премазана от трактор на заден ход...

Млъкна за секунди, съгна непохватно вестника и заяви:

– Тамко, ако ми подариш мобилен телефон, обещавам, че ще ти чета новините от Алтафонте всеки ден.

– Само през трупа ми!

Битката за мобилен телефон се водеше отдавна. Теа, упорита като магаре, не пропускахе случай да подхване темата.

– Всичките ми приятелки имат! Трябва ни, за да си изпрацаме съобщения.

– Не и на теб! – отсече баща ѝ. – В Алтафонте има толкова неща, които можеш да правиш, вместо да си губиш времето да пращаш съобщения! Има археологически разкопки, етруски¹ гробници...

– Знаеш ли колко ми пука за хора, умрели преди повече от две хиляди години? – заяви тя с крива физиономия.

Разговорът приключи. Пътуването продължи в пълна тишина, нарушавана единствено от някое кратко „баф“ на кучето.

Най-после се появи табелата на Алтафонте. Излязоха от магистралата и продължиха по пътя за градчето, кацнало на хълма. Долината, отбеляза Теа, сякаш бе нарисувана от

¹Етруски – древен народ, населявал преди повече от 3000 години областта Етрурия, днешна Северозападна Италия. Преди около 2300 години били завладени от римляните. Етруските оказали голямо влияние върху древноримската духовна и материална култура.

пиян художник – жълтото на стърнищата и червеното на пръстта се смесваха с кафявото на скалите. В топлината на ранния следобед се носеше цвъртенето на цикадите, а градските кули се издигаха като верни пазачи.

Преди да забие по улицата към центъра, Луиджи последва указанията за некропола¹, което сериозно притесни гъщеря му. Какво искаше да направи?

– Виждаш ли? Етруските гробници не са галеч. Можеш да дойдеш с колелото, ако искаш!

Ааа, сега разбра! Безполезна съвети как да скучае през ваканцията!

– Разбира се... да си поговоря малко с мъртвите! – отвърна иронично тя.

– Неее! Виж колко сергии има. Почакай, ще те запозная с един мой приятел.

Слязоха от колата. Отегчението на Теа беше очевидно. Баща ѝ предпазливо пристъпи към един едър мъж, който похъркваше с отворена уста на стола до една сергия, и с лукава усмивка го погъделичка по ухото. Без да отваря очи, мъжът махна два-три пъти с ръка, сякаш да прогони нахална муха. След това се прозя, за-

¹Древно гробище, буквално от старогръцки – град на мъртвите

твори уста и бавно отвори очи. Трябваше му известно време, за да разпознае Луиджу.

– Какво, по дяволите... – викна той. – Оо-оо, каква изненада! – и непохватно прегърна бащата на Теа, който му стигаше едва до рамото.

Момичето гледаше с неприязън тези момчешки жестове. Само това ѝ липсваше – приятел на баща ѝ от детинство!

– Запознай се с гъщеря ми Теод...

Луиджу улови изпепеляващия ѝ поглед и се поправи навреме:

– ...Теа! Ще прекара тук цялата лятна ваканция. А това е Оресте – обърна се той към гъщеря си, молейки я с поглед да прояви поне малко милост и да се усмихне, и добави: – Беше най-ловкият гробокопач в района.

– Гробо... какво?

Момичето беше озадачено. Да не би Оресте да е някакъв погребален агент?

Като видя изражението на гъщеря си, Луиджу се засмя.

– Гробокопач! Как да кажа... археолог самодеец – и намигна на мъжа. – За да бъдем по-точни, Оресте си пъхаше носа в още неразкопани гробове и разпродаваше находките.

– Това е минало! Това е минало! – побърза да уточни приятелят му. – Сега съм честен търговец!

– Да бе – ухили се баща ѝ. – Честен търговец на грънкулки!

– А ти още ли си журналист?

– Още.

Теа погледна отегчено. Големите притежават способността да си разменят нескончаеми банални реплики. Оставаше само да обявят началото на тирада от сорта на „помниш ли еди-кого си?“ и тогава направо не си завиждаше! Теа изпнуфтя. Усети неodobрителния поглед на баща си, но за щастие, не последва нищо. Луиджу побърза да си вземе довиждане.

– Е, ние тръгваме. Трябва да заведе Теа при леля ѝ.

– Почакай! – спря го Оресте. – Не всеки ден имам честта да се запозная с хубаво момиче.

Хубава? За нея ли говореше, зяпна Теа.

– Това е за теб – мъжът пъхна ръка в купчината грънкулки, извади нещо като позлатен медальон и го подаде на Теа.

Момичето го погледна учудено.

– Този накит е принадлежал на етруска

знатна гама, живяла преди повече от две хиляди години. Носела го е по време на церемонии – заяви тържествено Оресте.

Теа пое бижутото, окачено на кожена каишка. Нямаше нищо против грубата любезност на продавача, нито пък ѝ се струваше лоша идеята да приеме като подарък толкова красив предмет.

„Този Оресте е много мил!“ Но не го каза. Само си го помисли.

– Казват, че носи късмет – добави мъжът. – Чакай, ще ти го сложа на врата.

Теа се смути. Не знаеше какво да направи и измърмори едва чуто:

– Благодаря...

– Етруските жени – продължи Оресте, докато закачаше бижутото, – за разлика от другите в онези времена, били много независими и образовани... С една дума, като теб!

Теа го изгледа слисано. Как позна, че тя е независима? Оресте все повече ѝ харесваше! Баща ѝ обаче реши да наруши тази така приятна атмосфера.

– Да, Теа е почти етруска и в ученето, тази година завърши само с една слаба оценка!

Уф! Нужно ли беше баща ѝ да развява пла-

кати, че гъщеря му е зле по английски? На всичкото отгоре пред един непознат!

– Разкрит си, Оресте. Искаш да привлечеш нов клиент! – пошегува се Луиджи. – Хайде, Теа, да вървим при леля ти, той така или иначе е тук всеки ден!

Този гигант Оресте наистина има мила физиономия! Момичето му кимна за довиждане.

– Внимавай да не изгубиш накита, уникален е! Много е ценен! – извика Оресте, докато автомобилът потегляше.

Теа докосна озадачено медальона.

– Наистина ли е уникален?

– Ама разбира се! – ухили се баща ѝ. – Една много ценна и уникална грънкулка!

Разказа ѝ, че Оресте е много добър търговец. Бил е иманяр и е виждал хиляди ценни предмети. Рискувал дори да отиде в затвора... За щастие, сега продавал само имитации на туристите. Много вървели.

– Туристите хем вярват, хем не. Това е част от играта – обясни Луиджи. – Знаят много добре, че с няколко евро не можеш да си купиш истински накит, но се правят, че вярват на това, което им разказва. По-забавно е. Медальонът, който ти подари например,

го е изработил той. Имитация е на етруски амулет¹. Оресте прави копия на находките и печели от това.

Теа се замисли, че няма да е зле да посети Оресте през някой от следващите дни.

Следващите дни ли?

Целият драматизъм на нейното „изгнание“ се стовари отгоре ѝ с всички сили. Остави се да я разсеят и вече беше твърде късно да направи поредния опит за бягство – баща ѝ паркираше пред къщата на леля Костанца.

Мястото не беше лошо. Къщата на леля ѝ се намиреше в стария граг, нависоко, близо до върха на хълма. Входът ѝ гледеше към малко спокойно площадче, а прозорците – към долината. От тях се виждаше дори и морето...

Така разказано, беше хубаво, но...

Вярно е, че и друг път беше идвала в Алтафонте, но не с идеята да остава. Това място е истинска пустош! Може би заради лятната жега всички предпочитаха да се затворят вкъщи и нямаше какво да се прави...

Теа се огледа с неприязън. С крайчеца на окото си видя велосипед, опрян на едно дърво,

¹ Малък предмет, изработен в различни форми и от различни материали, за който се вярва, че защитава от зли сили

и слабичко червенокосо момче, което приближаваше.

Отвори вратата на багажника и Зоро веднага скочи долу. С наведена глава и смешна олюляваща се походка, кучето се отпрати – с най-добри намерения, разбира се, точно към рижавия. Обаче онзи явно не разбираше много от кучета, защото замръзна пред животното, което му препречваше пътя. Зоро пък, без много да се церемони, плесна лапи на раменете му и изми лицето му с големия си като лопата език. За момчето това явно беше прекалено. Побягна точно в момента, в който Костанца се появи на вратата.

– Николà! Това е просто кучето на племенницата ми!

Но Николà (така го беше нарекла леля ѝ) се беше изпарил.

„Бърз е като заек“, отбеляза си Теа и не пропусна да му изпрати отровна стреличка:

– Пъзльо! Как може да се страхуваш от някакво си куче?

Костанца си замълча. Теа огледа леля си: тъмни очи, хубав тен и госта младежки вид, на който досега не беше обръщала внимание. Вярно е, че с тази леко ексцентрична леля,

Вечно заета с билките си, се виждаше не повече от два пъти в годината, обаче... Леля ѝ изглеждаше по-млада и симпатична. Дали умората от пътуването влияеше на преценката ѝ, или животът в Алтафонте се отразява добре на жителите му? Нямаше време да мисли, защото, докато Луиджи разтоварваше велосипед, раница, паничка за Зоро и вестници, за да не се цапа подът, Костанца я обсипа с хвалби:

– Леле, как ти завиждам за тези панталони! Какво пише на тениската ти? „Не лая, а ханя!“ Оригинално!

Теа я гледаше учудено. Надяваше се... мислеше... с една дума, очакваше сблъсък с леля си, а вместо това... Май нямаше дори да може да се скара с нея!

Да, наистина ще е много скучно лято, помисли си отегчено Теа.

К.П.К.: Кошмар първа категория

На следващата сутрин Теа едва-едва отвори очи, и то чак след третото здраво облизване от Зоро.

Тя трудно се връщаше от света на сънищата и всяка сутрин това ѝ струваше много усилия. Но вече си имаше изградена техника. На призивите на Зоро (винаги много напористи и шумни) отвърщаше с тихо скимтене, все едно и тя е куче. После отново затваряше очи и започваше да пробужда тялото си част по част. Първо стъпалата, после краката, които раздвижваше, сякаш въртеше педали, след това ръцете и раменете... Изплуваше от света на сънищата като водолаз от сините дълбини на океана.

Зоро беше свикнал. Чакаше, седнал на едрите си лапи, без да дава признаци на нетърпение. Само започваше леко да вие, щом забеле-